

The background of the entire cover is a vibrant tropical beach scene. Several tall palm trees with lush green fronds are scattered across the frame, some leaning slightly. The sky is a clear, bright blue, and the ocean is a deep, rich blue. In the foreground, dark, jagged rocks are visible, with white foam from the waves crashing against them. The overall lighting is bright and sunny, creating a warm and inviting atmosphere.

Rebecca Yarros

REBEL

Zij is stoer. Zij is sexy. Zij is onoverwinnelijk.
Of toch niet?

THE RENEGADES

REBEL

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd (Flight & Glory 1)

Onbereikbaar (Flight & Glory 2)

Onverwacht (Flight & Glory 3)

Onweerstaanbaar (Flight & Glory 4)

Wilder (The Renegades – deel 1)

Nova (The Renegades – deel 2)

Rebecca Yarros

REBEL

The Renegades – boek 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401914253
ISBN e-book 9789401914260
NUR 285 / 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Rebel*,
© 2017 Rebecca Yarros

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rights Mix, Verona (I),
in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in de Verenigde Staten.

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto iStockphoto.com / Andrey Danilovich
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.rebeccayarros.com
www.zomerenskeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Emily Lynn, mijn eigen kleine rebel, mijn inspiratie,
mijn favoriete huwelijkscadeau, mijn mede-*One-Tree-Hill*-bingekijker,
mijn vriendin en vooral: mijn dochter. Twijfel niet,
jij bent de verandering die de wereld nodig heeft.

HOOFDSTUK 1

Penna

Las Vegas

Die jongen stond nog steeds te kijken.

Ik stond in de lobby van hotel Bellagio door mijn appjes te bladeren die ik grotendeels ongelezen liet, en toen ik opkeek, zag ik dat de slungelige tiener me nog steeds aan stond te gapen. Hij droeg een petje van Fox Motocross en een shirt van Nitro Circus World Game, en als ik af moest gaan op de manier waarop hij van mij naar zijn telefoon keek en weer terug, wist hij wie ik was.

Gelukkig ging op dat moment mijn eigen telefoon, waardoor ik gemakkelijker kon negeren dat hij op dit moment waarschijnlijk mijn verblijfplaats stond te tweeten.

Fantastisch.

Little John: *Alles is geregeld.*

Penna: *Dank je. Over een kwartier voor de ingang?*

Little John: *Ik vind het nog steeds een waardeloos idee.*

Penna: *Dat zal ik onthouden.*

Ik stopte mijn telefoon in mijn achterzak en zag dat de jongen even keek hoe ver zijn ouders met inchecken waren en daarna naar mij liep.

‘Pardon?’ Zijn stem kraakte.

‘Wat is er?’ vroeg ik glimlachend.

‘Dit is vast heel stom, dat weet ik, maar ben jij... Rebel?’

Betrapt.

‘Klopt.’ Ik dwong mijn gezichtsspieren tot een lachje.

Hij sperde zijn ogen open en mijn glimlach werd gemeend. ‘Ik ben gek op je.’ Zijn gezicht werd knalrood. ‘Ik bedoel, ik kijk heel graag naar je. O shit, ik ben echt geen stalker of zo.’

Mijn schouders schudden zachtjes van het lachen. ‘Het geeft niet, ik weet precies wat je bedoelt.’

Een paar selfies later was de jongen helemaal gelukkig.

‘Wil je iets voor me doen?’ vroeg ik toen ik zijn petje signeerde.

‘Zeg het maar.’

‘Het is heel belangrijk. Wil je nog een paar uur wachten voordat je die foto’s op social media post?’ Ik had geen enkele garantie dat hij zou doen wat ik vroeg, maar ik wist dat ik me beter voelde als hij nu ja zei.

Hij knikte enthousiast. ‘Ja, natuurlijk. Geen probleem!’

‘Dank je.’ Ik gaf hem zijn petje terug en zijn ouders kwamen hem halen.

Ik had me al omgedraaid en wilde naar de bar lopen toen hij me nariiep. ‘Rebel, betekent dit dat je weer terug bent?’

‘Daar komen we zo achter,’ zei ik tegen hem voordat ik uit het zicht verdween.

Ik kon nog altijd moeilijk geloven dat we zo beroemd waren dat ik werd herkend, maar deze keer voelde het anders. Misschien wel omdat ik nu voor het eerst in mijn eentje was. Pax, Landon, Nick en Brooke waren er niet bij. Of misschien kwam het wel doordat ik in de afgelopen drie maanden aan geen enkele stunt van de Renegades had meegedaan.

Nee, dat was het niet. Het voelde zo vreemd omdat dat joch me had herkend terwijl ik zelf niet meer wist wie ik was.

Rebel. Die bijnaam had ik al heel jong gekregen, zodra duidelijk was geworden dat ik niet voldeed aan het beeld dat mijn ouders van een dochter hadden. Crossmotoren, snowboards, parachutes en bungykoorden waren mijn poppenhuizen. De X Games kwamen in de plaats van dansles. Ik overtrof alle verwachtingen door goud te winnen op het onderdeel Whip, dat tot dan toe het domein van de jongens was geweest. Ik ging niet op softbal, maar gaf toe aan mijn zucht naar adrenaline en extreme sporten en richtte samen met mijn drie beste vrienden de Renegades op. Als je wilde dat ik iets deed, moest je tegen me zeggen dat ik het niet kon. Dan kwam de rebel in me naar boven.

Maar deze keer was het anders. Deze keer rebelleerde ik tegen mijn vrienden. Door in mijn eentje mijn ding te doen.

Ik liep door het lawaaiige casino naar de bar waar ik met Patrick had

afgesproken. Mijn wijde, mouwloze top, skinny jeans en zwarte Vans vielen hier uit de toon, maar ik was eraan gewend om op te vallen.

Een snelle blik door de bar maakte duidelijk dat Patrick er nog niet was, dus ik liep naar de toog en leunde tegen de granieten bovenkant.

‘Wat mag het zijn?’ vroeg de barkeepster.

Ik liet me op een kruk zakken. ‘Ijswater met citroen, graag.’

‘Komt eraan,’ zei ze, en ze liep weg om mijn drankje in te schenken.

‘Je leeft gevaarlijk?’ hoorde ik naast me een diepe stem met een licht accent vragen.

Ik draaide me om en hapte onwillekeurig naar adem.

Kijk, dat is dus een fatale glimlach.

Hij was zo ontzettend knap dat je wel naar hem moest kijken. Hij had dik zwart haar dat militaristisch kort geknipt was, diepe chocoladebruine ogen, een gebruide huid en een lach waardoor ik tegen de toog moest leunen in de hoop dat die dan het kwijl kon opvangen dat uit mijn mond liep. Kuiltjes in zijn wangen en...

O fuck, dat is pure armporno.

Hij had de mouwen van zijn overhemd opgerold, zodat zijn prachtige bicepsen duidelijk zichtbaar waren. Mijn maag trok samen. Ik had in jaren niet meer zo lichamelijk op een lekkere vent gereageerd.

Hij trok een wenkbrauw op en die glimlach werd sexy. Dodelijk. Hij was zich heel erg bewust van het effect dat hij op me had, maar desondanks deed hij niet arrogant of slijmerig, zoals ik van veel mannen gewend was. Hij lachte juist speels en dat ontlokte ook mij een lachje. Toen schudde ik mijn hoofd. Ik werd aan één stuk door omringd door knappe, verrukkelijk gespierde jongens, maar blijkbaar was er een onbekende vent in een hotelbar voor nodig om me helemaal week te maken.

Een onbekende, die niet wist wie ik was of wat ik deed of wat ik in de afgelopen drie maanden had meegemaakt.

‘Ik ben Cruz,’ zei hij. Hij draaide zich op zijn barkruk naar me om.

‘Ik ben Pen... Penelope.’ Het was vreemd om mijn volledige naam te gebruiken, want iedereen noemde me altijd Penna. Maar vanavond was ik Penna niet. En ook geen Rebel. Ik wist zelf niet eens wie ik was.

‘Penelope,’ herhaalde hij. Hij streekte mijn naam met dat accent van hem.

Van mij mag het, dat klinkt zo lekker.

Wat voor accent was dat? Spaans? Nee, dat was het niet, maar het klonk even sexy.

‘Je drinkt vanavond niet?’ Hij streek met zijn duim over zijn nog altijd volle glas. Geen trouwring.

Ik bedankte de barkeepster en legde vijf dollar op de bar toen ze me mijn glas water met citroen gaf. Daarna wendde ik me weer tot Cruz. ‘Nee, ik moet helder blijven.’

Een van zijn zwarte wenkbrauwen ging omhoog. ‘Ben je nog te jong voor alcohol?’

‘Wil je dat graag weten?’

Ben je aan het flirten?

Ik flirtte niet. Nooit. Misschien voor de camera's en met het publiek, maar nooit in een gesprek als dit.

‘Ja, graag.’ Hij boog zich voorover.

Ik deed hetzelfde en fluisterde in zijn oor: ‘Ik ben zo jong dat het strafbaar is als je het met me doet, dus pas maar op.’ Jezus, wat rook hij lekker, naar warme, dure aftershave... en naar iets waar ik mijn vinger niet op kon leggen.

Hij fronste zijn wenkbrauwen, alsof hij probeerde te bepalen of ik een grapje maakte, en ik schoot in een heldere, onbezorgde lach.

‘Grapje. Ik ben eenentwintig. Volgende maand word ik tweeëntwintig.’

‘Godzijdank.’ De blik in zijn ogen schudde al die hormonen wakker die zo lang hadden geslapen. Ik nam nog een slokje van mijn water en hoopte maar dat de ijsblokjes delen van me konden koelen die maar beter niet zo warm konden worden.

Voordat ik mezelf nog dieper in hem kon verliezen, gaf iemand me een harde tik op mijn billen.

O nee, dacht het niet.

Ik draaide me met een ruk om, plantte mijn elleboog in de buik van de vent achter me en legde daarna mijn hand rond zijn keel om hem tegen de bar te duwen.

Fokking Patrick.

‘Relax, Rebel, ik wil je alleen maar scherp houden,’ zei hij met een glibberig lachje. Hij stak beide handen omhoog.

‘Blijf voortaan met die vieze klotepoten van mijn kont, anders maak ik er twee bloederige stompjes van.’

Hij keek me zogenaamd verbaasd aan. ‘Dat is toch geen taalgebruik voor een dame?’

‘Bek houden, Pat. Je had me dit nooit geflikt als Pax en Landon erbij

waren geweest.’ Ik liet zijn keel los en ging weer op mijn kruk zitten, me akelig bewust van het feit dat Cruz nog steeds naast me zat. Hij dacht nu vast dat ik compleet gestoord was.

Patrick wierp me nog een glimlach toe en ging op de kruk aan de andere kant van me zitten. Hij wees naar de tv boven de bar, waarop de hoogtepunten van de X Games van vandaag te zien waren. ‘Nou, dat zijn ze niet. Daarom heb je mij gebeld.’

‘Ik heb jou gebeld omdat je de enige Renegade bent die niet aan de andere kant van de wereld of in Aspen zit en ik iemand nodig heb die ik kan vertrouwen.’ Ik keek weer even naar Cruz, die zich had omgedraaid naar zijn vrienden.

Dat was waarschijnlijk het beste. De kans was toch klein dat er iets tussen ons was gebeurd.

‘Ja, nou, de zomerspelen zijn meer mijn ding,’ merkte Patrick op.

Ik richtte mijn aandacht weer op hem. Hij was vrij gemiddeld voor een Renegade. Een goede sportman, maar niet de beste. Knap, maar geen... nou ja, geen Cruz. Hij boog zich naar me toe, zodat ik zijn warme adem in mijn gezicht voelde. ‘En ik hoopte nog wel dat je wat meer van me wilde.’

Ik knipperde en deinsde terug. Dat kon niet waar zijn. ‘Heb je gedronken of zo?’ Ik hoopte maar van niet. Renegades konden roekeloos zijn, op het gevaarlijke af, maar we hadden regels, en een daarvan was dat je nooit een stunt onder invloed van drank, drugs of wat dan ook deed. Dat kon je dood worden.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een paar glazen. Niks om je druk over te maken. Ik kan nog steeds springen.’

‘Nee, dat kun je niet.’ Ik wendde mijn blik af. Mijn plannen losten sneller op dan het ijs in mijn glas.

‘Waar heb je het over? Dat kan ik wel.’

Met een ruk draaide ik mijn hoofd naar hem om. ‘Nee, dat kun je níét. Dat is te riskant.’ Wat moest ik nu doen? Mijn hele plan laten varen? Wachten en om versterking vragen? Toegeven dat ik dit niet in mijn eentje kon?

Er verscheen een gemene blik in zijn ogen. ‘Het is verdomme niet aan jou om dat te bepalen.’

Ik voelde een ijzige woede door me heen trekken. ‘Ik ben een Original. Dit is mijn stunt, dit zijn mijn spullen, en ik kan je vertellen dat jij niet meer meedoet.’

Hij maakte een minachtend geluid en gleed van zijn barkruk. ‘Krijg de

tering, Penna. Op een dag maait iemand je nog van dat voetstuk waar je op denkt te staan. Iedereen weet dat je kapot bent. Je zoekt het zelf maar uit, ik ben pleite.' Zonder om te kijken liep hij weg en ik wenste opeens dat ik een glas wodka in plaats van water had.

Wat één ding betreft had hij gelijk: ik was kapot. Dat gaf ik niet gemakkelijk toe, maar nu mijn beste vrienden in Aspen vierden dat ze medailles op de X Games hadden gewonnen terwijl ik me hier in Vegas verborgen hield... tja, daaruit bleek wel dat ik stuk was.

Ik had daar ook moeten zijn, ik had samen met hen en tegen hen moeten strijden. Rebel had dat gedaan. Die was stoer en slim en wist wat ze kon en wat ze waard was. Maar op de een of andere manier had ik Rebel in een stadion in Dubai achtergelaten, verpletterd onder het gewicht van een crossmotor en een lamp die haar eigen zus naar beneden had gegooid.

In de afgelopen drie maanden had ik me weer gewoon Penna gevoeld, en wat ik ook deed, ik kon Rebel niet tot leven wekken. Ik kon haar niet duidelijk maken dat ze in actie moest komen om te voorkomen dat ik kapotging.

Een maand geleden, vlak voor de kerst, hadden de artsen mijn been genezen verklaard, maar ik had elk excuus aangegrepen om niet op een motor, sneeuwscooter of welk voertuig dan ook te hoeven stappen dat me weer onderdeel zou maken van de Original Renegades. Na al die tijd in het gips was ik niet meer in vorm, maar mijn lijf was niet het enige wat moest revalideren. Mijn hoofd zat vol watten, ik kon me niet concentreren en mijn hart was gebroken. Ik miste de enige die ik niet mocht missen: Brooke.

Vanavond had mijn eerste stap terug naar het stoere leventje moeten zijn.

Daar zit je dan met al je plannen. Je weet dat je het niet alleen mag doen.

Die regel van de Renegades negeren was al net zo erg als onder invloed een stunt doen. We voerden onze stunts nuchter en clean uit, en altijd met de hulp van een van de anderen.

'Gaat het een beetje?' De stem van Cruz brak door mijn waas van zelfmedelijden heen.

'Ja hoor,' verzekerde ik hem, maar het lukte me niet om te glimlachen. 'Mijn plannen voor vanavond zijn alleen compleet overhoopgegooid.'

'Als die plannen met die handtastelijke lul te maken hadden, lijkt dat me alleen maar positief.'

‘Dat heb je gezien?’ vroeg ik, blij dat ESPN inmiddels was overgeschakeld naar de hoogtepunten van het ijshockey.

‘Ja. Ik had je eer best willen verdedigen, maar het was duidelijk dat je dat heel goed zelf kunt.’ Hij hief zijn glas naar me, maar zette het neer zonder een slok te nemen.

‘Dank je.’ Doordat ik zo vaak in het gezelschap van Landon en Pax was, hoefde ik zelden voor mezelf op te komen. Het verbaasde me dat ik het zo fijn vond dat een ander me als sterk en krachtig zag.

Er stroomde een stoet bruiloftsgasten naar binnen, met in hun midden een bruid in een strapless wit jurkje dat een prachtig contrast met haar lichtbruine huid vormde. Ze leunde naast me over de toog en floot toen de barkeepster haar niet meteen zag staan. Een meid naar mijn hart.

‘Ik heb mineraalwater nodig, mijn vriendin heeft wijn op haar jurk gemorst,’ zei ze.

‘Wat ga je de rest van de avond doen, nu je plannen in het water zijn gevallen?’ wilde Cruz weten.

Ik keek op mijn telefoon. Little John stond buiten op me te wachten.

Tja, wat ging ik doen? Dat was de hamvraag. ‘Weet ik nog niet.’

‘Wij hebben geen concrete plannen,’ zei hij met een knikje naar zijn vrienden, ‘dus als je wilt, mag je met ons mee. Of jij en ik kunnen hier samen nog even blijven niet-drinken,’ voegde hij er met wederom een oogverblindende lach aan toe. Voordat ik antwoord kon geven, riep een van de mannen aan de bar hem. ‘Denk er maar even over na,’ zei hij voordat hij zich tot zijn vrienden wendde.

‘Meid, ik zou meer doen dan nadenken,’ bemoeide de bruid naast me zich ermee. ‘Ik zou er meteen bovenop springen.’

Ik verslikte me bijna in mijn water. ‘Wat zei je?’

‘Je hoorde me wel. Je krijgt er spijt van als je hem laat lopen.’ Ze bekeek Cruz van top tot teen.

‘Niet te geloven dat ik heb gemorst!’ onderbrak een blonde vrouw met een zuidelijk accent ons. Op haar lichtgroene jurk zat een rode vlek.

‘Maak je niet druk. De foto’s zijn al gemaakt en we hoeven alleen nog maar te feesten,’ stelde de bruid haar gerust. ‘En er moest wel iets misgaan, dat hoort bij ons.’

‘Heb je al iets besteld?’ vroeg een vrouw met rood haar die bij hen kwam staan.

‘Alsjeblieft.’ De barkeepster zette een flesje op de bar.

Het meisje tekende de bon voor het water af. ‘Dank je. Ember, doe jij het?’

‘Ja.’ De vrouw met het rode haar begon de jurk van de blondine met het water te deppen.

De bruid draaide zich om en leunde tegen de toog. ‘Ga je ja tegen hem zeggen of niet?’ vroeg ze aan mij, met een knikje naar Cruz.

‘Ik... eh... dat weet ik niet.’

‘Ik zou het maar wel doen. De laatste keer dat een vent zo naar mij keek... Nou, laten we het erop houden dat hij voor me op tafel klom en dat ik met hem voor het altaar eindigde,’ zei ze met een lachje in de richting van de deur, waardoor net drie mannen binnenkwamen.

Mijn telefoon gaf aan dat er een berichtje was.

Little John: Kom je nog? Je hebt niet veel tijd meer.

Ik slikte en nam in gedachten alle mogelijke scenario's door. Als ik het nu eens in mijn eentje deed? Landon en Pax zouden laaiend zijn, maar die zouden toch al kwaad zijn omdat ik niks tegen hen had gezegd. En als ik het nu eens liet zitten? Zou ik dan ooit nog het lef hebben om terug te komen? Ik was nooit zo'n meisje geweest dat eerst haar teen in het water stak, ik was altijd meteen van de hoge duikplank gesprongen.

‘Echt, grijp je kans,’ drong de bruid aan, terwijl een beer van een vent in een smoking haar over zijn schouder tilde.

‘Genoeg gepraat,’ zei hij glimlachend. ‘Josh, doe jij de deur open?’

‘Ga ervoor!’ fluisterde de bruid op luide toon voordat ze zich lachend weg liet dragen.

‘Ik doe het wel!’ riep een andere man, die voor het zestal de deur opendeed.

Ik streek met mijn duim het vocht van mijn beslagen glas en wierp een paar steelse blikken op het drankje van Cruz, dat nog altijd onaangeroerd was.

Misschien...

Het was krankzinnig, maar dat was mijn plan ook.

‘En, zin om met ons mee te gaan?’ Cruz draaide zich naar me om. Zijn vrienden stonden op, klaar om te gaan.

Spring. Daar ben je goed in.

‘Heb je toevallig verstand van parachutes?’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Meer dan jij, vermoed ik.’

‘Dat denk ik niet.’ Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Telkens wanneer onze blikken elkaar kruisten, kneep mijn buik even samen, maar ik had me nog nooit zo goed gevoeld.

‘Om de een of andere reden verbaast dat me niet,’ zei hij langzaam.

‘Cruz, ben je zover?’ vroeg een van de mannen.

Hij hield vragend zijn hoofd schuin.

‘Ik heb een beter idee,’ zei ik zacht.

‘Laat maar horen.’

‘Heb je zin om samen met mij iets heel gevaarlijks te doen?’ Ik hield mijn adem in toen hij naar me keek, want hij keek niet alleen, hij zag me echt. In die paar tellen voelde ik me naakt. Zijn blik liet mijn gezicht geen moment los en al mijn instincten zeiden dat ik de andere kant op moest kijken, maar zijn ogen waren gemaakt om in te verdrinken en ik ging nu al kopje-onder.

‘Kun je er iets meer over vertellen?’

‘Nee. Je moet nu ja of nee zeggen,’ zei ik met meer bravoure dan ik voelde.

‘Cruz?’ drong zijn vriend aan.

Ik zag de zwijgende tweestrijd in zijn ogen voordat hij langzaam knikte. ‘Gaan jullie maar alvast. Ik kom later wel,’ zei hij tegen zijn vrienden zonder het oogcontact met mij te verbreken.

Mijn hart maakte een sprongetje en mijn polsslagen begon te galopperen.

Holy shit, ik ga dit echt doen.

Ik hoopte dat hij niet had gelogen, dat hij echt ervaring had. Hoe groot was de kans dat ik in een bar iemand tegenkwam die dit met mij kon doen?

Het is het noodlot, fluisterde mijn hart.

Hou je bek, antwoordde mijn verstand.

Ik werd nooit week van mannen. Dat maakte je zwak en kwetsbaar.

‘Zullen we?’ vroeg hij. Hij ging staan. Zijn vrienden liepen al naar buiten.

Ik liet me van mijn kruk glijden. Whoa. Ik was ruim een meter zeventig, maar hij was zeker tien centimeter langer. En dat lijf. Als ik op die bijzonder goed ontwikkelde armspieren moest afgaan, was hij misschien nog wel gespierder dan Pax en dat was een hele prestatie. We liepen naar de uitgang, waar Little John stond te wachten.

‘Ik moet wel bekennen dat dit misschien niet honderd procent legaal is,’
gaf ik toe.

‘Je zit vol verrassingen, hè?’ zei hij zacht. Hij hield de deur voor me open.
‘Je moest eens weten.’ Vanavond wist ik zelfs mezelf te verrassen.

Hoe stoer ze ook is, ook zij kan verliefd worden

Stoerder dan Penna Carstairs (oftewel **Rebel**) zijn er niet veel. Dit vrouwelijke lid van stuntteam The Renegades is behoorlijk badass. Ze is *sexiest female athlete of the year* en in de wereld van extreme sports is er niemand die haar gek maakt. Maar in een bar in Las Vegas ontmoet ze Cruz, en die dringt wél door haar barrière heen. Ze brengen een geweldige nacht met elkaar door. Daar houdt ze het graag bij, maar zo makkelijk komt ze niet van hem af, want ineens blijkt hij haar docent te zijn.

Dit meeslepende laatste deel van de *Renegades*-serie van Rebecca Yarros volgt op *Wilder* en *Nova*. Op bol.com schreef een lezer meteen al: 'Supertrilogie, jammer dat er geen vierde deel is.'

Z&K

ISBN 9789401914253 NUR 340

9 789401 914253

www.zomerenkeuning.nl